

Palamós

Trenta-quatre minyons representen Benavente

Fa quatre anys que el Grup de Teatre "La Gespa" de Palamós, un dels més actius de les comarques gironines, organitza un concurs per a mainada. Per "La Gespa", "promocionar el teatre infantil és preparar noves generacions d'artistes a casa nostra". I és així!

A Palamós, en aquests quatre anys, han actuat centenars de nois i noies representant a l'escenari dotzenes d'obres. És una manera, també, de fer país; és una fórmula, molt vàlida per aquestes edats, d'educar la sensibilitat de la persona. I qui sap si algú, fins i tot, hi farà "carrera", en això del teatre.

"El Príncipe que todo lo aprendió en los libros", de Jacinto Benavente, en adaptació especial, fou l'obra que fa uns dies presentà a la "Casa de la Cultura" de la vila el Grup "La Pandilla". Trenta-quatre personatges, nens i nenes de 5 a 8 anys, incloïda una minyoneta de quasi tres, donaren vida, per uns moments, a l'obra d'en Benavente. Qui foren, doncs, aquests petits-grans artistes?: Joan Colls, Ramón Zamora, Renè Matas, Carles Sánchez, Silvia González, M.ª Lluïsa Serra, Teresa Herrera, Teresa Mora, Silvia Torner, Carles Bardera, Toni Blaya, Josep Martí, Jordi Pagés, Jordi

Ribas, Joan Farrés, Maria Asunción Farrés, Gerard Matas, Robert Font, Marta Pi, Natàlia Matas, Joan Matas, Lluís M. Zamora, Marta Martí, David Mas, Mercè Albalat, Joaquim Batlle, Cristina Serra, Xavier Batlle, Pilar Zamora, Susana Balya, Ernestina Serra, Alen Solé y Maria Aguacil de la Vega.

Tots ells han estat dirigits per la senyora Carme Cereño, qui també ha portat el pes d'altres coses importants dins d'una obra de teatre; encara que hagi tingut l'ajut d'alguns pares i la dels senyors Llaveró i Martí. Li hem preguntat a la senyora Carme si és difícil dirigir els nens.

—Be, jo no tinc molta experiència en això, però he de dir que fàcil no ho és. Hem de tenir en compte, l'edat, favorable en certs aspectes i desfavorable en altres, però per damunt de TOT, EL QUE NO ÉS GENS fàcil d'assolir és arregar a la vegada tots els actors, dones qui més qui

menys tothom té altres coses per fer fora de l'escola (sports, classes d'idiomes, de música), la qual cosa obliga a fer autèntics equilibris amb l'horari.

—I com li va escaure dirigir teatre?

—Doncs, mira, el director del Col·legi "La Salle" envià a tots els pares d'alumnes una lletra demanant col·laboració perquè el col·legi prengués part en el concurs de teatre "Vila de Palamós". Jo, pensant que el fer teatre podria beneficiar als nens, vaig presentar-me, i ja em tens dirigint mainada.

—Quines característiques destacades dels nens-actors?

—En primer lloc, la seva espontaneïtat. D'altra banda, l'obra escollida ha d'ésser per ells com un joc, i com a tal, se l'han d'agafar si vols tenir bons resultats.

—En el cas, possible, de què el nen o nena quedi aturat en l'interpretació del seu paper, què passa?

—Res. Sempre té l'ajut dels seus companys i, en tot cas, la seva espontaneïtat, la seva innocència, cobreix el "lapsus".

—"El Príncipe que todo lo aprendió en los libros". Quantes hores d'assaig?

—Moltes. Portaven dos messos quan la vàrem representar en públic, dins el concurs infantil. I s'ha de tenir en compte que assajàvem quasi cada dia. No és gens fàcil dirigir a tants a l'hora, noi.

Mentrestant, a Palamós, cada disabte i diumenge, nous petits-grans artistes van desfilar presentant una imatge del teatre, aquella que el fa ésser més estimat: la que ens parla de què el teatre no morirà per manca d'artistes.

X. de L.

